

ԳԵՎՈՐԳ Շ. ՎՐԴ. ՌՈՒՍՈՒՔԵՅԱՆ

Արժանավոր եկեղեցական մը և հասարակական գործիչ մը՝ որով կրնա պարծիլ Փլովտիլի հայ գաղութը, անոր ծննդն տըլված ըլլալուն համար: Ռուսակացը մեր այն հազվագյուտ եկեղեցականներեւ է, որ հասարակ քահանայութենեն բարձրացած է մինչև առաջնորդական պաշտոնի ու միջոց մը ձեռնհատրեն վարած է նաև Կ. Պոլսու պատրիարքարանի փոխանորդությունը և տեղապահությունը:

Ծնած է Փլովտիլ (Պովլկարիա) 1829-ին: Սշխարհական անոնք եղած է Թադեոս, ամուսնացած է 1856-ին ու քահանա ձեռնադրված՝ 1864-ին: Իր երիցուին վախճանելով այրիացած ու վարդապետ եղած 1875-ին, ազդեցիկ դեմք մը ու եռանդուն գործիչ մը հանդիսացած է: Օսմանյան տիրապետության շրջանին, իբրև Մեջլիսի իտարեն անդամ արժանավոր կերպով ներկայացուցած է իր համայնքն՝ պաշտպանելով անոր շահերը, ինչպես նաև ճնշված պովլկար ժողովուրդի ու եկեղեցին իրավունքները:

Մասնավորապես մեծ է եղած իր դերը Պովլկարիո ապրիլյան ապստամբության շրջանին 1876 թվին: Իր բազմաթիվ բարերարություններեւ կիմշվին մասնավորաբար պովլկար եկեղեցականներ, ուստիշներ և որիշ հայտնի դեմքեր բանտեն և կահանանեն ազատելը: Քաղաքին միտրոպոլիտի կյանքը փրկած է (Բոխիս միտրոպոլիտ Պլովտիլի) 1876, հեղափոխության շրջանին պահելով զայն իր մոտը մինչև Պովլկարիո ազատության պաշտոնական հոչակումը:

Կարևոր եղած է իր գործունեությունը

1877—78 ուս և թուրք պատերազմի շրջանին: Մեկ կողմէ պաշտպանած է կրանքը բազմաթիվ պովլկարներու, մյուս կողմէ աշխատած է ի նպաստ հայկական դատին, պահելով նաև իր հմայքը օմանյան կառավարական շրջանակներու մոտ:

1878-ին ուս և թուրք պատերազմի վախճանին, Աղրիանապոլս առաջնորդ էր երբ ուսական բանակը մոտք կգործե հաղթական նոյն քաջաքը: Ռուսակացը այս աղթով կներկայանա բանակի վերին հրամանատար Նիկոլա մեծ իշխանին ու առաջն անգամ ըլլալով կիսուի հայկական նարցի մասին, որ նոյն օրերուն Աղրիանապոլս մեջ գծված հաշտության նախաչափի պայմաններուն մաս կազմեց ու քիչ վերջը մարտ 3-ին, Սահ-Ստեֆանոյի մեջ կեքված ծանոթ դաշնագրին 16-րդ հոդվածը եղավ:

Այդ հոդվածով Օսմանյան Կայսրության հայարհակ նահանգներու (Թրքահայատանի) բարեկարգությունը կերաշիավորեր ուս բանակի ներկայությամբ:

Ռուսակացը այս մասին նախապես ստացած էր Ներսես պատրիարքի հավանությունը: Այսպես Ռուսակացը նախապես գետինը հարդարած էր և պետք է բաւ, թէ ինք եղած էր նաև գաղափարը հղացողը, այնպես որ Ներսես պատրիարք Վարժապետյանի այցելությունը մեծ իշխան Նիկոլային պաշտոնական վայերացումը եղալ Ռուսակացը բանակցություններուն և իր տեսակետի հաղթանակին:

Կ. Պոլսու պատրիարքարանը գնահատելով անոր այս և նման ծառայությունները՝

1880-ին Պոլսի կիրավիրե զայն՝ վարելու պատրիարքարանի փոխանորդի պաշտոնը: Քիչ հետո պատրիարքը և վարչությունը հրաժարած ըլլալով, գործերու ամբողջ ծանրությունը կմնա Ռուսանությանի վրա, որը ձեռնիտառեն կվարել գործերը դիվանի հետ խորհրդակցությամբ: 18 ամիսներ կշարունակվի այս վիճակը, ոչ մեկ դժուռություն իր մասին, ինչ որ լավագույն գնահատաքըն է. իսկ պատրիարքի մահեն հետո, զինքը կը նորեն որոշ ժամանակի մը համար պատրիարքական տեղապահ:

Գրեթե վեց տարի անընդհատ կպաշտոնավարե պատրիարքարանի մեջ, իբր փոխանորդ կամ տեղապահ, մինչև Խորեն Աշքան պատրիարքի ընտրությունը: Աշքան և վարչությունը գնահատելով իր ծառապությունը կորոշեն եպիսկոպոսացնել զայն. հանձնելով անոր Պոլկարին և Արեվալյան Ռումելիի նորահատառ առաջնորդությունը, որ հիմնավորում պիտի ըլլար ապօրվա պոլկարահայ թեմին:

Սակայն Ռուսանությանի երկար և տքնածան աշխատությունը քայլայեր էր իր ֆիզիկանը, անձնապես ալ դառնացեր էր պատրիարքարանի մեջ կարգ մը իրադարձություններեն, որով կմերժեն պատրիարքարանի հանձնարարած պաշտոնն ու աստի-

ճանի բարձրացումը ու կրաշվի իր ծննդավայր Փլովտիկ ապրելով իր քահանա եղբորը բնակարանը, որը կմնա մինչև իր մահը, որը տեղի կունենա 1893-ին սեպտեմբեր 10-ին:

Մեծաշուր կը լլա իր հուսարկավորությունը, բազմաթիվ պոլկար երևելիներ ու եկեղեցականներ կհետևին իր դագաղին և հոգալ դամբանականներով կարտահայտեն իրենց խորունկ վիշտն ու երախտագիտությունը՝ հանդեպ մեծ հայրն և պոլկար ժողովորդի մեծ բարեկամին:

Իր մարմինը կամփոփվի Փլովտիվի հայկական եկեղեցվո շրջափակին մեջ իր եղբոր՝ տեր Արիստակես քահանայի շիրիմին կից:

Փափաքելի է Փլովտիվի և Գևորգ եկեղեցվո վարչությունը գնահատելով այս մեծ եկեղեցականի գործը, պատշաճ ձևով մը հիշատակում մը ըներ անոր դամբարանին վրա, որ գալիք սերունդները գիտնան և ճանձնան հայ և պոլկար եղբարքակցության այս մեծ ուսմիրան ու երախտավորը:

Հարգանք իր անթառամ հիշատակին:

ՎԱՀԵ ԶԵՐՉԻՑԱՆ

Փլովտիվ

